

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Dato: 9. september 2009
Kontor: Dyrevelfærdskontoret
Sagsnr.: 2009-5400-0016
Dok.: CAG41202

Forslag

til

Lov om ændring af lov om hunde og dyreværnsloven

(Nedsættelse af mærknings- og registreringsalderen, udvidelse af snorpligten, aflivning af hunde, der skambider, og midlertidig frakendelse af retten til at have med dyr at gøre m.v.)

§ 1

I lov om hunde, jf. lovbekendtgørelse nr. 259 af 12. april 2005, som ændret ved § 4 i lov nr. 554 af 24. juni 2005 og § 17 i lov nr. 538 af 8. juni 2006, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 1, affattes således:

”Besidderen af en hund skal sørge for, at hunden, fra den er 8 uger gammel, er mærket og registreret. Fra hunden er 4 måneder gammel, skal besidderen af en hund endvidere sørge for, at hunden bærer halsbånd forsynet med et skilt, der angiver besidderens navn og adresse.”

2. § 3, stk. 1 og 2, affattes således:

”I byer og områder med bymæssig bebyggelse med over 1.000 indbyggere er det forbudt at lade hunde færdes på gader, veje, stier eller pladser m.v., der er åbne for almindelig færdsel, uden at de føres i snor. Snoren skal være så kort, at hunden kan holdes tæt ind til ledsageren. Kommunalbestyrelsen kan dog ved skiltning udpege områder, hvor løse hunde er tilladt, hvis hunden er i følge med en person, der har fuldt herredømme over den.

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Stk. 2. Hvis hunde på steder omfattet af stk. 1, 1.pkt., færdes løse, lader politiet dem optage og underretter besidderen. Er hunden ikke mærket og registreret, fremlyses den. Det gælder dog ikke, hvis hunden bærer skilt som nævnt i § 1, stk. 1, 2. pkt. Hvis besidderen ikke inden 3 døgn efter, at underretning eller fremløsning har fundet sted, indløser hunden ved at betale de udgifter, som optagelsen har medført, kan politiet afhænde hunden eller lade den aflive. Et eventuelt overskud ved afhændelsen tilfalder ejeren, hvis vedkommende melder sig inden 3 måneder og godtgør sin ret, og ellers statskassen.”

3. § 3, *stk. 3*, ophæves.

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 3-5.

4. I § 3, *stk. 4*, der bliver stk. 3, ændres ”byer og områder med bymæssig bebyggelse” til: ”områder omfattet af stk. 1, 1.pkt.”.

5. § 3, *stk. 6*, der bliver stk. 5, affattes således:

”*Stk. 5.* Justitsministeren kan fastsætte regler om, at visse hunde er undtaget fra kravet om, at hunde skal føres i snor, jf. stk. 1, 1.pkt., og nærmere regler om afhændelse af optagne hunde, jf. stk. 2.

6. § 6, *stk. 3-6*, affattes således:

”*Stk. 3.* Hvis et pålæg efter stk. 2, nr. 1, overtrædes, kan politidirektøren, træffe afgørelse om at lade hunden aflive.

Stk. 4. Hvis en hund har skambidt et menneske eller et dyr, skal politiet lade hunden aflive.

Stk. 5. Politidirektøren afholder omkostningerne ved at lade en hund aflive, jf. stk. 2, nr. 2, eller stk. 3 eller 4, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.

Stk. 6. Overflyttes hunden til en anden politikreds, skal besidderen underrette politiet i denne om et pålæg udstedt efter stk. 2, nr. 1.”

7. I § 6 *b*, *stk. 1*, og § 6 *c*, *stk. 1*, ændres ”eller stk. 4” til: ”eller stk. 3 eller 4”.

8. § 6 *c*, *stk. 2*, ophæves, og i stedet indsættes:

”*Stk. 2.* Rettidig klage over en afgørelse truffet af politidirektøren efter § 6, stk. 2, nr. 2, eller stk. 3, har opsættende virkning, medmindre Rigspolitiet træffer anden afgørelse.

Stk. 3. Rettidig klage over en afgørelse truffet af politidirektøren efter § 6, stk. 4, har ikke opsættende virkning, medmindre Rigspolitiet træffer anden afgørelse.

9. § 7 ophæves.

10. I § 8, *stk. 3*, ændres "Assurandør-Societetet" til "Forsikring & Pension".

11. § 12, *stk. 1*, affattes således:

"Med bøde straffes den, der overtræder § 1, stk. 1, § 2, § 3, stk. 1, 3 eller 4, § 5, § 6, stk. 1 eller 6, § 8, stk. 2, eller et pålæg udstedt i medfør af § 4 eller § 6, stk. 2.

§ 2

I dyreværnsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1343 af 4. december 2007, som ændret ved lov nr. 499 af 12. juni 2009 og § 1 i lov nr. 500 af 12. juni 2009, foretages følgende ændring:

1. I § 29 indsættes efter stk. 2, som nyt stykke:

"*Stk. 3.* Retten kan under behandlingen af sager nævnt i stk. 1 ved kendelse udelukke den pågældende fra at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr, indtil sagen er endelig afgjort. Forbudet kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr. Overtrædelse af forbudet straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder. Det kan ved kendelsen i sagen bestemmes, at kære ikke har opsættende virkning."

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

2. I § 29, *stk. 3*, der bliver stk. 4, indsættes efter "stk.1": "eller stk. 3".

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2010.

Stk. 2. § 1, stk. 1, 1. pkt., i lov om hunde, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, omfatter hunde, der er født efter lovens ikrafttræden.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning.....	4
2. Indgreb over for farlige hunde	7
2.1. Gældende ret	7
2.2. Justitsministeriets overvejelser.....	13
3. Pligt til at føre hunde i snor	16
3.1. Gældende ret	16
3.2. Justitsministeriets overvejelser.....	21
4. Mærkning og registrering af hunde	23
4.1. Gældende ret	23
4.2. Justitsministeriets overvejelser.....	25
5. Midlertidig frakendelse af retten til at have med dyr at gøre	27
5.1. Gældende ret	27
5.2. Justitsministeriets overvejelser.....	29
6. Øvrige forslag	30
7. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige	30
8. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.....	31
9. De administrative konsekvenser for borgere	31
10. Miljømæssige konsekvenser	31
11. Forholdet til EU-retten.....	31
12. Hørte myndigheder og organisationer m.v.	31
13. Sammenfattende skema	32

1. Indledning

I de senere år er det blevet stadig mere udbredt at holde hunde, der i pressen og den offentlige debat ofte er blevet betegnet som ”kamp- eller muskelhunde”. Ifølge Dansk Kennel Klub findes der ca. 20.000 af disse hunde i Danmark. Dansk Hunderegister har gennem de seneste 5 år også registreret en stigning i antallet af nogle af de hunderacer, der fra naturens hånd siges at have en lidt ”kortere lunte” end andre hunde, og hvor måden hunden avles og opdrættes på, og måden den efterfølgende håndteres på af besidderen, er afgørende for, om hunden bliver aggressiv og virker truende eller måske ender med at gå til angreb på andre dyr eller mennesker.

Regeringen ændrede allerede i 2003 hundeloven med bl.a. det formål at udvide politiets muligheder for at gribe ind over for hunde, der – uanset race – har vist sig at være farlige for deres omgivelser, eller som har vist

tegn på at kunne være farlige eller skræmmende, men som endnu ikke har forvoldt skade, jf. herved lov nr. 385 af 28. maj 2003 om ændring af lov om hunde (Indgreb over for farlige hunde, forbud mod hundekampe m.v.).

Der har imidlertid i den senere tid – navnlig med udgangspunkt i konkrete sager – på ny været debat om de farlige hunde. Fra flere sider er der blevet stillet spørgsmålstejn ved, om den gældende lovgivning på området er tilstrækkelig.

I februar 2009 besluttede regeringen bl.a. på denne baggrund at nedsætte et udvalg om hunde. Udvalget er i det kommissorium, der danner grundlag for udvalgets arbejde, bl.a. blevet anmodet om at overveje, om der er behov for yderligere tiltag i forhold til hunde, der kan være farlige for omgivelserne, og i givet fald hvilke tiltag der vil kunne være egnede. I den forbindelse kan der bl.a. være behov for at overveje, om der kan være anledning til at præcisere eller udbygge hundelovens regler om politiets mulighed for at gribe ind over for farlige hunde.

I tiden efter nedsættelsen af Udvalget om hunde intensiveredes debatten om de farlige hunde imidlertid yderligere foranlediget af, at medierne herhjemme fortsat kunne fortælle om flere konkrete tilfælde af kamp- og muskelhundeoverfald. Justitsministeriet anmodede derfor i maj 2009 udvalget om så vidt muligt at afgive en delbetænkning om farlige hunde inden udgangen af 2009, således at der kan tages et eventuelt lovgivningsinitiativ i begyndelsen af 2010.

I den seneste tid har man fortsat alt for ofte kunnet høre eller læse om overfald begået af hunde. Mange gange har offeret været en anden hund, men desværre har man også set alvorlige overfald på mennesker. Det skaber bekymring og utryghed.

Justitsministeriet har derfor overvejet, om et lovgivningsinitiativ om farlige hunde på alle punkter bør afvente resultatet af arbejdet i Udvalget om hunde. Den seneste tids alvorlige hundeeoverfald, som i en række tilfælde også er gået ud over mennesker, skaber efter Justitsministeriets opfattelse behov for en ændring af lovgivningen så hurtigt som muligt.

På den anførte baggrund har Justitsministeriet fundet det rigtigt, at der fremsættes det foreliggende lovforslag uden at afvente delbetænkningen fra Udvalget om hunde.

Formålet med dette lovforslag er således at gennemføre en første skærpeelse af hundeloven med henblik på at forebygge, at mennesker og dyr bliver overfaldet af farlige hunde.

Efter lovforslaget skal politiet uden nærmere hundesagkyndig undersøgelse træffe afgørelse om aflivning af en hund, der skambider et uskyldigt menneske eller dyr.

Det foreslås endvidere, at alle hunde fremover i byer og områder med bymæssig bebyggelse med over 1.000 indbyggere skal føres i snor på gader, veje, stier eller pladser m.v., der er åbne for almindelig færdsel. Snoren skal være så kort, at hunden holdes tæt ind til ledsageren. Kommunalbestyrelsen skal dog ved skiltning kunne udpege områder, hvor løse hunde er tilladt, hvis hunden er i følge med en person, der har fuldt herredømme over den.

Endvidere indeholder lovforslaget et forslag om, at hunde skal mærkes og registreres i Dansk Hunderegister, når de er 8 uger gamle og ikke – som i dag – først, når de er 4 måneder gamle.

Lovforslaget indeholder endelig en række ændringer af navnlig mere teknisk karakter.

Når den omtalte delbetænkning fra Udvalget om hunde foreligger, vil der senere i denne folketingssamling blive fremsat yderligere et lovforslag med initiativer rettet mod farlige hunde.

Regeringen er i den forbindelse parat til at indføre et forbud mod farlige hunde. Det forudsætter imidlertid, at der etableres en rimelig effektiv og holdbar ordning, der kan håndhæves.

Det er derfor aftalt med formanden for Udvalget om hunde, at udvalget i sin delbetænkning om farlige hunde, som udvalget forventes at afgive i december 2009, vil opstille en eller flere modeller for et forbud mod kamp- og muskelhunde. Modellerne skal både angive, hvilke kategorier af hunde der bør være omfattet af forbudsordningen og samtidig angive,

hvilke muligheder der er for at håndhæve forbudet. Herudover vil delbetænkningen indeholde udvalgets eventuelle yderligere forslag til lovgivningsinitiativer i forhold til farlige hunde.

2. Indgreb over for farlige hunde

2.1. Gældende ret

Reglerne om politiets muligheder for at gribe ind over for farlige hunde og deres besiddere findes i hundeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 259 af 12. april 2005, som ændret ved § 4 i lov nr. 554 af 24. juni 2005 og § 17 i lov nr. 538 af 8. juni 2006.

Efter den gældende bestemmelse i hundelovens § 6, stk. 1, påhviler det besidderen af en hund at træffe de foranstaltninger, der efter forholdene må anses for påkrævet for at forebygge, at hunden volder andre skade. Overtrædelse af bestemmelsen straffes med bøde, jf. lovens § 12, stk. 1.

Hvis en hund har forvoldt skade på et menneske eller anden væsentlig skade, eller der i øvrigt er grundlag for at antage, at den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser, kan politidirektøren efter hundelovens § 6, stk. 2, nr. 1, enten give besidderen pålæg om, at hunden, når den ikke holdes indelukket, skal føres i snor eller være forsynet med forsvarende mundkurv eller begge dele. Efterkommes pålægget ikke, straffes besidderen med bøde, jf. lovens § 12, stk. 1.

Politidirektøren kan endvidere træffe afgørelse om at lade hunden aflive, jf. hundelovens § 6, stk. 2, nr. 2.

Det fremgår af forarbejderne til hundelovens § 6, stk. 2, nr. 1 og 2, at den første tilfældegruppe – hvor en hund har forvoldt fysisk skade på et menneske – for det første omfatter den situation, hvor en hund har skambidt et menneske. Herudover dækker bestemmelsen også alle andre tilfælde, hvor en hund har bidt et menneske med skade til følge, uden at der kan siges at være tale om skambid.

Den anden tilfældegruppe – hvor en hund har forvoldt anden væsentlig skade - omfatter dels situationer, hvor en hund har bidt en anden hund eller andre dyr med væsentlig skade til følge, dels situationer, hvor en hund har forårsaget væsentlig materiel skade.

Den tredje tilfældegruppe – hvor der er grundlag for at antage, at en hund kan være farlig for sine omgivelser – er efter sin ordlyd den mest omfattende. Bestemmelsen forudsætter, at hunden har udvist en adfærd, der er kendetegnende for farlige hunde. Tilfælde, hvor en hund faktisk har vist sig farlig, men der ikke er sket skade på mennesker, dyr eller ejendom, vil således være omfattet af denne kategori. Som eksempel kan nævnes den situation, hvor et overhængende angreb fra en hund mod et menneske eller et andet dyr afværges ved besidderens eller tredjemands mellemkomst. Det kan også i andre situationer, hvor en hund ikke har vist konkrete tegn på farlighed, være grund til at overveje, om den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser.

Som eksempler, der kan indgå i vurderingen af, om en hund er farlig, kan nævnes:

- En person truer eller har truet med at pudse sin hund på andre personer eller dyr.
- En hund skaber frygt i sine omgivelser, f.eks. ved på en truende eller aggressiv måde at fare mod eller forfølge folk.
- En person kan ikke grundet manglende dressur tøjle hundens farlige egenskaber.
- Besidderen har tidligere fået aflivet en hund som farlig, og der er en begrundet formodning for, at også den nuværende hund er farlig.

Vurderingen af, om en hund har forvoldt skade på et menneske eller anden væsentlig skade, eller der i øvrigt er grundlag for at antage, at en hund er farlig for sine omgivelser, bygger på et samlet skøn over sagens omstændigheder.

Politiet er ved behandlingen af en sag efter hundeloven underlagt det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip, hvilket indebærer, at der ikke må træffes mere indgribende afgørelser end nødvendigt. Politiet kan således ikke efter den gældende hundelov lade en hund aflive, hvis der er grund til at antage, at risikoen for, at en aggressiv hund forvolder skader, på forsvarlig vis kan afhjælpes ved f.eks. at give besidderen et pålæg om, at hunden skal være forsynet med forsvarlig mundkurv og føres i snor, når den færdes offentligt.

Efter hundelovens § 6, stk. 3, kan politidirektøren endvidere give besidderen af en hund pålæg om, at hunden, når den ikke holdes indelukket, skal føres i snor eller være forsynet med forsvarlig mundkurv eller begge dele, hvis hunden har for vane at forulempe mennesker eller dyr ved på

gader, veje, stier eller pladser m.v., der er åbne for almindelig færdsel, at fare imod dem eller forfølge dem, eller har for vane at forulempe husdyr i ejendom eller på mark. Efterkommes pålægget ikke, straffes besidderen med bøde, jf. lovens § 12, stk. 1.

Bestemmelsen finder anvendelse i de tilfælde, hvor en hund uden samtidig at skabe egentlig frygt til stadighed forulemper mennesker eller dyr.

Har politiet givet besidderen et pålæg om, at hunden, når den ikke holdes indelukket, skal føres i snor eller være forsynet med forsvarlig mundkurv eller begge dele, og efterkommes pålægget ikke, kan politiet – ud over at give besidderen en bøde – beslutte at lade hunden aflive, jf. hundelovens § 6, stk. 4.

Det er uden betydning for anvendelsen af hundelovens § 6, stk. 4, om hunden har forvoldt skade på mennesker eller på anden måde har forvoldt skade på dyr eller forårsaget væsentlig materiel skade.

I tilfælde af, at der træffes afgørelse om aflivning efter hundelovens § 6, stk. 2, nr. 2, eller stk. 4, afholder politiet omkostningerne ved hundens aflivning. Beløbet kan imidlertid kræves refunderet af besidderen, jf. hundelovens § 6, stk. 5. Refusionskravet er tillagt udpantningsret, jf. hundelovens § 12 c.

Inden politiet træffer afgørelse efter lovens § 6, stk. 2, nr. 2, om aflivning af en hund, kan politiet kræve, at hundens besidder medvirker ved en hundesagkyndig undersøgelse af hundens adfærd, jf. lovens § 6 a, stk. 1. Undersøgelsen vil særligt skulle afdække, om hunden er velafbalanceret eller har en så lav tærskelværdi for aggression, at den er eller kan være farlig for sine omgivelser, herunder om besidderen har den nødvendige kontrol over hunden.

Om en sagkyndig vurdering bør indhentes, afhænger ifølge forarbejderne til bestemmelsen af en konkret vurdering af sagens omstændigheder. Det bemærkes i den forbindelse, at det i overensstemmelse med det almindelige forvaltningsretlige undersøgelsesprincip påhviler politiet at sikre sig, at en afgørelse om f.eks. aflivning træffes på et forsvarligt grundlag, herunder at sagen er tilstrækkeligt oplyst.

Hvis en hund ikke har forvoldt skade, men den ved sin adfærd har virket truende og skabt frygt, vil en sagkyndig vurdering normalt skulle foreta-

ges, inden politiet træffer afgørelse om eventuel aflivning af hunden.

Hvis en hund allerede har forvoldt en ikke ubetydelig skade – f.eks. hvor en hund har angrebet, herunder bidt eller skambidt, sagesløse mennesker eller dyr - der viser, at hunden reagerer mere aggressivt end sædvanligt for hunde, vil politiet ifølge lovens forarbejder kunne træffe afgørelse om aflivning uden undersøgelse. I så fald kan hundens besidder dog anmode om en undersøgelse, inden politiet træffer afgørelse, jf. hundelovens § 6 a, stk. 2, der er omtalt nærmere nedenfor.

Hvis besidderen nægter at medvirke til en hundesagkyndig undersøgelse, kan politiet træffe afgørelse på det foreliggende grundlag. Det forhold, at besidderen har nægtet at medvirke, kan ikke i sig selv danne grundlag for en afgørelse om aflivning, men oplysningen vil dog indgå i afgørelsesgrundlaget som ét af flere momenter. Dette er ifølge forarbejderne til bestemmelsen baggrunden for, at Justitsministeriet ved udformningen af bestemmelsen ikke fandt grundlag for at fastsætte bestemmelser om yderligere sanktioner som følge af besidderens unkladelse af at medvirke til undersøgelsen.

Efter hundelovens § 6 a, stk. 2, kan besidderen forlange, at der foretages en sagkyndig undersøgelse af hundens adfærd, inden politiet træffer afgørelse om aflivning i medfør af § 6, stk. 2, nr. 2. Det forudsættes, at politiet underretter hundens besidder om, at politiet overvejer at træffe afgørelse om aflivning af hunden på det foreliggende grundlag, og om besidderens mulighed for at anmode om en sagkyndig undersøgelse af hundens adfærd. Besidderen skal i den forbindelse have en frist til at meddele, om den pågældende ønsker en sådan undersøgelse, men det er ifølge forarbejderne til bestemmelsen forudsat, at denne frist kan være meget kort.

Hvis hundens besidder allerede har medvirket til en undersøgelse på politiets anmodning, giver bestemmelsen ikke mulighed for at anmode om en ny undersøgelse. Bestemmelsen giver heller ikke ejeren ret til at anmode om en undersøgelse i forbindelse med en klage over politiets afgørelse om aflivning.

Bestemmelsen kan endvidere ikke påberåbes af besidderen i de tilfælde, hvor politiet træffer afgørelse om, at hunden skal aflives, fordi et pålæg om at føre hunden i snor eller iføre hunden forsvarlig mundkurv er blevet overtrådt.

Det er ikke efter bestemmelsen et krav, at undersøgelsen foretages i samspil med besidderen, og det beror i øvrigt på de konkrete omstændigheder, hvorledes undersøgelsen skal foretages. I de tilfælde, hvor et menneske f.eks. er blevet skambidt, er der således intet til hinder for, at den sagkyndige foretager sin vurdering alene på grundlag af de oplysninger, der foreligger i sagen. I øvrigt vil der i de nævnte tilfælde straks kunne træffes afgørelse om at lade hunden anbringe i pension, jf. lovens § 6 b, stk. 1.

Justitsministeriet har i samarbejde med Den Danske Dyrlægeforening og Dansk Selskab for Klinisk Veterinær Etologi udpeget et antal hundesagkyndige, som kan bistå politiet i disse sager.

Politiet afholder omkostningerne ved den sagkyndige undersøgelse af hundens adfærd, men politiet kan kræve beløbet refunderet af besidderen, jf. lovens § 6 a, stk. 3. Det er overladt til politiets skøn at afgøre, i hvilke tilfælde besidderen skal refundere det af politiet afholdte beløb. I den forbindelse kan det f.eks. tillægges betydning, om sagens udfald bliver, at hunden skal aflives.

Efter lovens § 6 b, stk. 1, kan politiet træffe afgørelse om, at en hund skal anbringes i hundepension eller lignende, mens politiet undersøger, om der er grundlag for at træffe afgørelse om aflivning – og efter en sådan afgørelse, indtil aflivningen kan effektueres.

Bestemmelsen har til formål at give politiet mulighed for at forhindre, at en hund forvolder skade på mennesker, dyr eller ting i det tidsrum, hvor politiet undersøger, om den pågældende hund skal aflives. Endvidere har bestemmelsen til formål at hindre, at hunden gemmes af vejen, inden der er truffet afgørelse i sagen.

Om der er behov for at fjerne hunden fra dens besidder, er overladt til politiets skøn. Bestemmelsen forudsætter imidlertid i almindelighed, at sagen er af en sådan karakter, at politiet anser det for overvejende sandsynligt, at der vil blive truffet afgørelse om, at hunden skal aflives.

Politiet afholder omkostningerne ved hundens anbringelse i pension, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen, jf. lovens § 6 b, stk. 4. Det overlades til politiets skøn at afgøre, i hvilke tilfælde besidderen skal refundere det beløb, som politiet har afholdt, herunder om refusionen skal ske helt eller delvist. I den forbindelse kan det f.eks. tillægges betydning,

om sagens udfald bliver, at hunden skal aflives, eller om hunden har været anbragt i pension i et længere tidsrum på grund af forhold, som besidderen ikke har haft indflydelse på.

Politidirektørens afgørelser efter hundeloven, herunder pålæg om brug af snor og forsvarlig mundkurv samt om aflivning, kan påklages til Rigspolitiet.

Efter hundelovens § 6 c, stk. 1, er fristen for at klage over en afgørelse om aflivning truffet af politiet 10 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Hvis klagefristen udløber på en lørdag, søndag, helligdag eller grundlovsdag, forlænges fristen til den efterfølgende hverdag.

Baggrunden for, at der ved ændringen af hundeloven i 2003 blev indført denne klagefrist, var ifølge forarbejderne til bestemmelsen, at der er behov for, at sager af den omhandlende type afgøres hurtigt. Hunden må i disse tilfælde antages at udgøre en fare for sine omgivelser, og den kan efter omstændighederne være anbragt i en hundepension eller lignende, indtil endelig afgørelse er truffet.

Hvis Rigspolitiet ikke har modtaget en klage inden udløbet af klagefristen, kan politiet aflive hunden. Det forudsættes, at der er en tæt kontakt mellem politiet og Rigspolitiet for at klarlægge, om der klages rettidigt.

Efter hundelovens § 6 c, stk. 2, har rettidig klage opsættende virkning, medmindre justitsministeren (nu Rigspolitiet) bestemmer andet. Hunden kan således først aflives, når klagefristen er udløbet, uden påklage er sket, eller når Rigspolitiet har stadfæstet den trufne afgørelse om aflivning. Hvis besidderen samtykker til aflivningen, vil aflivning naturligvis kunne foretages straks.

Der er dog mulighed for at bestemme, at en klage ikke skal have opsættende virkning. Det forudsættes, at denne adgang anvendes i meget begrænset omfang, f.eks. i den situation, hvor en hund er så farlig, at den ikke på forsvarlig vis kan anbringes i en hundepension, og den derfor må aflives før udløbet af klagefristen, eller før klagesagen er færdigbehandlet.

Det bemærkes, at en hund, der lider – f.eks. som følge af deltagelse i en hundekamp – vil kunne aflives for at undgå unødigt, alvorlig lidelse for

hunden i overensstemmelse med bestemmelserne herom i dyreværnslovens kapitel 4.

Det følger endvidere af hundelovens ordning, at også de øvrige afgørelser, som træffes af politiet efter loven, kan påklages til Rigspolitiet. For sådanne afgørelser gælder ingen klagefrist.

2.2. Justitsministeriets overvejelser

Efter Justitsministeriets opfattelse er det vigtigt at sikre, at politiet har de nødvendige redskaber til at gribe ind over for farlige hunde.

Dette var også baggrunden for, at regeringen allerede i 2003 tog initiativ til at ændre hundeloven. Formålet med denne lovændring var bl.a. at forbedre politiets muligheder for at gribe ind over for hunde, der – uanset race – har vist sig at være farlige for deres omgivelser, eller som har vist tegn på at kunne være farlige eller skræmmende, men som endnu ikke konkret har forvoldt skade.

Som anført ovenfor under pkt. 2.1., kan politiet således nu bl.a. træffe afgørelse om at lade en hund aflive, allerede inden den forvolder skade, hvis hunden har sådanne egenskaber, at den er eller kan være farlig for sine omgivelser, jf. § 6, stk. 2, nr. 2.

Inden politiet træffer afgørelse om aflivning af en hund efter lovens § 6, stk. 2, nr. 2, kan politiet kræve, at hundens besidder medvirker ved en hundesagkyndig undersøgelse af hundens adfærd, jf. lovens § 6 a, stk. 1. Undersøgelsen vil særligt skulle afdække, om hunden er velafbalanceret eller har en så lav tærskelværdi for aggression, at den er eller kan være farlig for sine omgivelser, herunder om besidderen har den nødvendige kontrol over hunden.

Om en sagkyndig vurdering bør indhentes, afhænger ifølge forarbejderne til bestemmelsen af en konkret vurdering af sagens omstændigheder.

Hvis en hund allerede har forvoldt en ikke ubetydelig skade – f.eks. hvor en hund har angrebet, herunder bidt eller skambidt, sagesløse mennesker eller dyr - der viser, at hunden reagerer mere aggressivt end sædvanligt for hunde, vil politiet ifølge lovens forarbejder kunne træffe afgørelse om aflivning uden undersøgelse. I så fald kan hundens besidder dog forlange

en undersøgelse, inden politiet træffer afgørelse, jf. hundelovens § 6 a, stk. 2.

For at forebygge, at hunde, der allerede har vist sig farlige, idet de har skambidt et uskyldigt menneske eller dyr, forvolder yderligere skade, foreslår Justitsministeriet, at politiets muligheder for at træffe afgørelse om aflivning af sådanne hunde udvides.

Justitsministeriet foreslår derfor, at der indføres en pligt for politiet til, hvis en hund har skambidt et uskyldigt menneske eller dyr, at træffe afgørelse om aflivning af hunden uden hundesagkyndig undersøgelse. Politiet skal i sådanne tilfælde således alene afdække, om hunden har skambidt et uskyldigt menneske eller dyr. Hvis dette er tilfældet, skal politiet træffe afgørelse om aflivning. Politiet skal ikke lade hunden blive undersøgt af en hundesagkyndig, inden politiet træffer afgørelse om aflivning, ligesom besidderen af hunden heller ikke skal kunne kræve en sådan undersøgelse.

Ved skambidning forstås ”at skade slemt ved bid”. Skade skal forstås i overensstemmelse med brugen af ordet i straffelovens § 245, stk. 2, dog således at skaden kan påføres både mennesker og dyr. Som skade anses bl.a. sår eller flånger, der kræver syning. Skader på et menneske vil almindeligvis have nødvendiggjort lægehjælp eller længere tids sygeleje eller uarbejdsdygtighed, og skader på dyr vil almindeligvis have nødvendiggjort dyrlægehjælp. Hvis det er nødvendigt at aflive det angrebne dyr på grund af dets skader, eller dyret dør i forbindelse med angrebet, vil der ligeledes være tale om skambidning.

Det forudsættes, at aflivning efter den foreslåede bestemmelse ikke skal ske, hvis skambidningen undtagelsesvis er fremkaldt ved et uretmæssigt angreb mod den pågældende hund (eller dens besidder), sådan at hundens adfærd må betragtes som et naturligt selvforsvar eller forsvar af hundens besidder.

Kan skaden ikke kategoriseres som skambidning, eller har der undtagelsesvis været tale om et uretmæssigt angreb mod hunden (eller dens besidder), finder den gældende hundelovs § 6, stk. 2, nr. 1 og 2, anvendelse. Det vil sige, at politidirektøren, som det er tilfældet i dag, kan træffe afgørelse om, at hunden *enten* skal føres i snor eller mundkurv eller begge dele *eller* skal aflives. Politiet kan i sådanne tilfælde beslutte, at der skal foretages en sagkyndig undersøgelse af hunden. Besidderen af hunden

kan tillige kræve, at der foretages en sådan undersøgelse i tilfælde, hvor politiet ikke finder grundlag herfor, jf. § 6 a, stk. 2.

For så vidt angår muligheden for at meddele påbud om, at hunden skal føres i snor, bemærkes, at dette fortsat vil være relevant ikke alene for besidderen af hunde, der bor uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse, men også for besidderen af hunde, der bor i byer og områder med bymæssig bebyggelse, og hvor et pålæg om snor vil indebære, at besidderen ikke længere vil kunne lade sin hund løbe uden snor på f.eks. fritløbsområder.

Endvidere foreslås det, at politiet afholder omkostningerne ved hundens aflivning. Beløbet kan imidlertid kræves refunderet af besidderen, jf. hundelovens § 6, stk. 5, ligesom refusionskravet tillægges udpantningsret, jf. hundelovens § 12 c. Dette svarer til den nuværende ordning for aflivning efter hundelovens § 6.

Justitsministeriet anser det for hensigtsmæssigt, at den mulighed, som politiet har i dag, for i medfør af hundelovens § 6 b at træffe afgørelse om, at en hund i det tidsrum, hvor politiet undersøger, om der er grundlag for at træffe afgørelse om aflivning – og hvis en sådan afgørelse træffes, indtil aflivningen kan effektueres – kan anbringe hunden i hundepension eller lignende, også kommer til at gælde i en situation, hvor politiet undersøger om betingelserne for at træffe afgørelse om aflivning efter det foreslåede stk. 4 er opfyldt. En sådan afgørelse om hundens anbringelse i pension har til formål at forhindre, at hunden i det nævnte tidsrum forvolder skade på mennesker, dyr eller ting, eller at hundens ejer eller besidder gemmer hunden af vejen, f.eks. hos familie eller venner.

Endvidere foreslår Justitsministeriet, at besidderen af en hund får mulighed for at klage til Rigspolitiet over en afgørelse om aflivning truffet af politiet i medfør af det foreslåede stk. 4. En sådan klage bør imidlertid efter Justitsministeriets opfattelse ikke have opsættende virkning, med mindre Rigspolitiet beslutter dette.

Det forudsættes, at denne adgang for Rigspolitiet til at træffe beslutning om opsættende virkning anvendes i meget begrænset omfang, f.eks. i den situation, hvor det ved et forholdsvis hurtigt gennemsyn af sagens oplysninger kan konstateres, at betingelserne for at træffe en afgørelse om aflivning som følge af skambidning umiddelbart ikke er opfyldt, og hvor klagesagen derfor meget vel vil kunne få det udfald, at Rigspolitiet om-

gør sagen til fordel for besidderen af hunden.

Fristen for at klage over en afgørelse om aflivning af en hund truffet af politidirektøren efter enten § 6, stk. 2, nr. 2, eller det foreslåede bestemmelse i stk. 4, er 10 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Hvis klagefristen udløber på en lørdag, søndag, helligdag eller grundlovsdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Effektivering af en afgørelse om aflivning vil altid skulle afvente klagefristens udløb, medmindre hundeejeren giver afkald på sin klageret inden fristens udløb. Klagefristen bør efter Justitsministeriets opfattelse fastsættes til 10 dage. Dette svarer til den ordning, der gælder i dag for politiets afgørelser om aflivning efter bl.a. hundelovens § 6, stk. 2, nr. 2.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6-8 og 12 (hundelovens § 6, § 6 b, stk. 1, § 6 c, stk. 1-3 og § 12, stk. 1).

3. Pligt til at føre hunde i snor

3.1. Gældende ret

Reglerne om, hvornår en hund skal føres i snor følger af hundelovens § 3. Bestemmelsen stammer fra den oprindelige hundelov fra 1938 (lov nr. 164 af 18. maj 1937). Loven trådte i kraft den 1. januar 1938.

Efter hundelovens § 3, stk. 1, 1.-3. pkt., er det forbudt i byer og områder med bymæssig bebyggelse at lade hunde færdes på gader, veje, stier eller pladser mv., der er åbne for almindelig færdsel, uden at de enten føres i bånd eller er i følge med en person, som har fuldt herredømme over dem. En hund anses ikke for at være under ledsagelse, hvis den kun er under tilsyn fra besidderens bolig eller forretningslokale. Føres hunde i bånd, skal båndet være så kort, at hunden holdes tæt ind til ledsageren. Overtrædelse af hundelovens § 3, stk. 1, 1.-3. pkt., straffes med bøde, jf. lovens § 12, stk. 1.

Begrebet fuldt herredømme er ikke nærmere defineret i lovens forarbejder. Under førstebehandlingen i Landstinget af forslag til lov om hunde den 20. november 1936 blev begrebet ”fuldt herredømme” imidlertid drøftet på foranledning af den socialdemokratiske ordfører, som bl.a. udtrykte bekymring for fortolkningen og håndhævelsen af bestemmelsen. Hertil svarende justitsministeren, at ”fuldt herredømme” i almindelighed må betyde, at:

”Manden har Hunden lige op ad sig. Man kan ikke tillade ham at lade den strejfe rundt, selv om den vender tilbage, naar han fløjter, for undervejs kan det tilstedkomme, som det ogsaa er blevet nævnt, forskellige Ulykker, medens det derimod, hvor det drejer sig om Pladser som Frederiksberg Have eller Søndermarken, jo ikke har samme betydning, at Hunden gaar lige op ad Ejeren, naar han altid har Herredømmet”.

Ifølge retspraksis synes det at være afgørende, om ejeren vil kunne standse hunden, hvis den f.eks. angriber andre dyr. Et eksempel er fra 1959, hvor en løsgående hund angreb og dræbte en kat, på trods af at ejeren forsøgte at gribe ind. Østre Landsret fastslog, at ejeren ikke havde fuldt herredømme over hunden, da den på trods af ejerens indgreb alligevel angreb en omstrejfende kat.

I hundelovens § 3, stk. 1, 4-9. pkt., er fastsat nærmere regler om fremlysning, salg eller aflivning af hunde, der færdes løse i byer og områder med bymæssig bebyggelse uden at være i følge med en person, der har fuldt herredømme over dem. I sådanne tilfælde indfanger politiet hunden og underretter besidderen. Er hunden ikke mærket og registreret, fremlyses den. Det gælder dog ikke, hvis hunden bærer skilt som nævnt i hundelovens § 1, stk. 1. Hvis besidderen ikke inden 3 døgn efter, at underretning eller fremlysning har fundet sted, indløser hunden ved at betale de udgifter, som optagelsen har medført, kan politiet afhænde hunden eller lade den aflive. Et eventuelt overskud ved afhændelsen tilfalder ejeren, hvis han melder sig inden 3 måneder og godtgør sin ret, og ellers statskassen. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om afhændelse af optagne hunde.

Justitsministeriet har i § 18 i cirkulære nr. 148 af 2. august 1963 om hundelovens administration fastsat nærmere regler for salg af optagne hunde. Det fremgår bl.a. heraf, at afhændelse af en hund foretrækkes frem for aflivning, hvis der er mulighed for at finde en køber inden for en rimelig frist.

Af hundelovens § 3, stk. 2, fremgår det, at der i politivedtægterne kan optages bestemmelse om, at hunde på de i stk. 1 nævnte steder (dvs. gader, veje, stier, eller pladser mv., der er åbne for almindelig færdsel) altid skal føres i bånd. Det kan endvidere af færdselshensyn bestemmes, at hovedreglen i stk. 1, 1. pkt. (dvs. om at hunde skal føres i bånd eller være i følge med en person, som har fuldt herredømme over dem), uden for de

dér nævnte områder skal komme til anvendelse for bestemt angivne veje eller ejendomme.

Det fremgår af forarbejderne til hundeloven, at baggrunden for hundelovens § 3, stk. 2, bl.a. var, at man ville overlade det til det lokale politi/kommunalbestyrelsen at træffe beslutning om, hvorvidt hunde altid skal føres i bånd på gader, veje, stier eller pladser m.v., der er åbne for almindelig færdsel.

I overensstemmelse med hundelovens § 3, stk. 2, indeholdt de tidligere politivedtægter forskellige regler om, at hunde i forskellige situationer skulle føres i bånd.

Politivedtægterne blev ophævet med virkning fra 1. juli 2005, jf. § 26 i lov nr. 444 af 9. juni 2004 om politiets virksomhed (politiloven). Hundelovens § 3, stk. 2, har som følge heraf mistet sin betydning.

Efter politilovens § 23, stk. 1, kan justitsministeren fastsætte regler om sikring af den offentlige orden samt beskyttelse af enkeltpersoners og den offentlige sikkerhed, forebyggelse af fare eller ulempe for færdslen, dyr på offentligt sted, offentlige anlæg, husnumre og opslag, erhvervsvirksomhed på veje, offentlige forlystelser, renholdelse af veje mv.

Justitsministeriet har med hjemmel i denne bestemmelse udstedt bekendtgørelse nr. 511 af 20. juni 2005 om politiets sikring af den offentlige orden og beskyttelse af enkeltpersoners og den offentlige sikkerhed mv., samt politiets adgang til at iværksætte midlertidige foranstaltninger med senere ændringer.

Efter bekendtgørelsens § 16 skal besøgende i offentlige anlæg overholde de ordensbestemmelser, som er bekendtgjort ved opslag, og følge de anvisninger til ordenens overholdelse, som gives af de tilsynsførende.

Det samme gælder ordensbestemmelser, som er bekendtgjort ved opslag, og som efter indhentet udtalelse fra kommunalbestyrelsen er godkendt af politidirektøren for nærmere afgrænsede private eller offentlige arealer, på veje eller andre steder, hvortil der er almindelig adgang, jf. ordensbekendtgørelsens § 2.

Det fremgik af § 33, stk. 2, i den nu ophævede politivedtægt for København, at hunde på gader og i offentlige anlæg skulle føres i bånd, der er

så kort, at hunden holdes tæt ind til ledsageren. Politiet kunne dog med kommunalbestyrelsens tilslutning gøre undtagelse fra denne bestemmelse for dele af byen.

En tilsvarende bestemmelse fandtes i politivedtægterne for Frederiksberg, Århus og Horsens, men bestemmelsen fandtes ikke i den nu ophævede normalpolitivedtægt, som Justitsministeriet havde udarbejdet.

Før den 1. juli 2005, hvor politivedtægterne blev ophævet, var det således alene i 4 (København, Frederiksberg, Århus og Horsens) af landets dengang 54 politikredse, at der fandtes et ubetinget krav om båndpligt for hunde på gader og i offentlige anlæg.

Af hundelovens § 3, stk. 3, følger endvidere, at uden for København, Frederiksberg og Gentofte samt byer med over 15.000 indbyggere skal schæferhunde, dobermannpinschere, rottweilere, bulldogge, boksere, newfoundlandere, sct. bernhardshunde, grand danois'er, leonbergere, skotske hyrdehunde, broholmere, mynder, dalmatinere, hønsehunde (tysk korthår, pointer, setter, griffon) krydsninger af disse racer samt enhver større hund, der efter sin race eller sin karakter kan sidestilles med de nævnte hunde, føres i snor eller holdes indelukket eller forsvarligt bundet fra solnedgang til solopgang, dog mindst i tiden fra kl. 18 til kl. 6. Bestemmelsen gælder ikke hunde, der benyttes af politiet, hæren, skov- og jagtbetjente, vagtselskaber og lignende, eller jagthunde, der af en person, der har fuldt herredømme over dem, anvendes til jagt inden for den i jagtloven fastsatte jagttid.

Bestemmelsen stammer ligeledes fra hundeloven i 1938. Det fremgår af forarbejderne til lovændringen, at tidsbegrænsningen fra kl. 18 til kl. 6 skulle udelukke, at hunde slippes løs i tidlige sommermorgener, før der er mennesker på marken, således at de under omstrejfen kan overfalde vildt og husdyr, uden at der er større mulighed for at hindre dette.

Efter hundelovens § 3, stk. 4, påhviler det besidderen af en hund uden for byer og områder med bymæssige bebyggelse at drage omsorg for, at den ikke strejfer om.

Denne bestemmelse blev indsat i hundeloven i 1962 (lov nr. 194 af 12. juni 1962), og det fremgår af forarbejderne til lovændringen, at formålet med bestemmelsen var at dæmme op for omstrefende hundes overfald på andre dyr i landkommunerne.

Endelig følger det af hundelovens § 3, stk. 6, at politiet under ganske særlige omstændigheder kan tillade, at bestemmelserne i stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, samt de i medfør af stk. 2 udfærdigede politivedtægter fraviges for et begrænset tidsrum.

Denne bestemmelse stammer fra hundeloven fra 1938. Det fremgår af forarbejderne til loven, at det kunne være af sikkerhedsmæssig betydning, især for personer, der bor på ensomt beliggende steder, at hunde kan gå løse udendørs hele døgnet igennem. Det blev derfor i stk. 4 (i dag stk. 6) endvidere foreslået, at politiet under ganske særlige omstændigheder skal kunne give en midlertidig tilladelse til, at bestemmelserne i stk. 1, 1. pkt. og stk. 2 og stk. 3 fraviges.

Efter naturbeskyttelseslovens § 22, jf. lovbekendtgørelse nr. 1042 af 20. oktober 2008, som ændret ved lov nr. 1336 af 19. december 2008, skal hunde i perioden 1. april - 30. september føres i snor på strandbredder og andre kyststrækninger. Endvidere skal hunde efter samme lovs § 23, stk. 1, § 24, stk. 1, og § 25, stk.1, føres i snor i skove samt på udyrkede og klitfredede arealer.

Det fremgår imidlertid samtidig af § 23, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1314 af 20. november 2006 om offentlighedens adgang til at færdes og opholde sig i naturen (adgangsbekendtgørelsen), at på private enkeltmandsejede veje og stier skal hunde føres i snor. Endvidere fremgår det af bekendtgørelsens § 25, stk. 1, at alle, der færdes i naturen, skal rette sig efter de anvisninger, der gives dem af ejeren eller dennes repræsentant eller som det fremgår af skiltning eller på anden måde. Det fremgår endelig af bekendtgørelsens § 25, stk. 2, at ejeren, i det omfang det ikke strider mod andre bestemmelser, kan give tilladelse til andet og mere, end der følger af naturbeskyttelseslovens regler herom og af denne bekendtgørelse.

Skov- og Naturstyrelsen, kommuner og andre skovejere har på den baggrund i afgrænsede områder – kaldet hundeskove – givet besidderen af en hund ret til at færdes med hund, uden at hunden er i snor. Det er den enkelte skovejers, som nærmere fastlægger reglerne for sin hundeskov.

Adgangsbekendtgørelsen giver kun ejeren mulighed for at udvide retten for skovgæster til at bruge hans skov på anden måde, hvis dette er reguleret i naturbeskyttelsesloven eller adgangsbekendtgørelsen.

Kommunalbestyrelserne kan endelig i medfør af § 13 i bekendtgørelse

nr. 165 af 23. februar 2009 om badevand og badeområder udstede forskrifter angående hundes tilstedeværelse i vandet og på stranden.

3.2. Justitsministeriets overvejelser

Som anført ovenfor under pkt. 3.1. følger det af hundelovens § 3, stk. 1, 1.-3. pkt., at hunde enten skal føres i snor eller være i følge med en person, som har fuldt herredømme over dem, når de færdes på gader, veje, stier eller pladser m.v., der er åbne for almindelig færdsel, i byer og områder med bymæssig bebyggelse. En hund anses ikke for at være under ledsagelse, hvis den kun er under tilsyn fra besidderens bolig eller forretningslokale. Føres hunde i bånd, skal båndet være så kort, at hunden holdes tæt ind til ledsageren.

I mange tilfælde færdes besiddere af hunde med deres hunde i byer og områder med bymæssig bebyggelse, uden at hunden er i snor, og det gælder også i situationer, hvor man kan stille spørgsmålstegn ved, om besidderen har fuldt herredømme over hunden. Dette kan skabe utryghed hos andre borgere.

På den baggrund foreslår Justitsministeriet, at hundelovens § 3, stk. 1, ændres, således at hunde fremover skal føres i snor, når de færdes på gader, veje, stier eller pladser m.v., der er åbne for almindelig færdsel, i byer og områder med bymæssig bebyggelse.

I lighed med den gældende formulering i hundeloven fremgår det af den foreslåede bestemmelse, at snoren skal være så kort, at hunden kan holdes tæt ind til ledsageren. Heri ligger, at snoren ikke må være så lang, at vedkommende reelt ikke har kontrol over hunden. Det vil ikke være i strid med den foreslåede bestemmelse, at hunden – sådan som der er udbredt praksis for – føres i en såkaldt flexi-line, der i fuld længde kan være adskillige meter lang (f.eks. 5 eller 8 meter). Det bemærkes herved, at sådanne flexi-liner er udstyret med en låsemekanisme, som gør, at hundens besidder har mulighed for at kontrollere hundens færden ved at låse linen i den ønskede længde. Hundens besidder kan således gøre flexi-linen kortere, hvis der er behov for det.

Pligten til at føre hunde i snor gælder i byer og områder med bymæssig bebyggelse med over 1.000 indbyggere. Denne afgrænsning findes allerede i den gældende hundelovs § 3, stk. 1, bortset fra, at antallet af indbyggere ikke indgår. Hvis der undtagelsesvis skulle opstå spørgsmål om

afgrænsningen, forudsættes det, at der tages udgangspunkt i Danmarks Statistiks forståelse af et byområde.

Som grundlag for sin årlige byopgørelse afgrænser Danmarks Statistik et byområde som en sammenhængende bebyggelse. At bebyggelsen er sammenhængende vil ifølge Danmarks Statistik som hovedregel sige, at afstanden mellem husene ikke overstiger 200 meter, medmindre afbrydelsen skyldes offentlige anlæg, kirkegårde og lignende. Det bemærkes, at Danmarks Statistik herudover anvender det kriterium, at den sammenhængende bebyggelse på opgørelsestidspunktet skal have mindst 200 indbyggere. Dette kriterium er som følge af den foreslåede grænse på over 1.000 indbyggere ikke relevant.

Det bør efter Justitsministeriets opfattelse fortsat være muligt for besiddere af hunde at færdes med deres hunde løse visse steder i byer og områder med bymæssig bebyggelse. Sådanne fritløbsområder findes allerede i dag, f.eks. i Søndermarken i Frederiksberg Have. Det foreslås derfor, at der i bestemmelsen åbnes op for, at kommunalbestyrelsen for mulighed for ved skiltning at udpege områder, hvor løse hunde er tilladt. Det er dog en forudsætning for, at hundene må færdes løse de pågældende steder, at hunden er i følge med en person, der har fuldt herredømme over den.

Justitsministeriet foreslår endvidere, at der indsættes en bestemmelse, der bemyndiger justitsministeren til at fastsætte regler om, at visse hunde er undtaget fra kravet om, at hunde skal føres i snor, og nærmere regler om afhændelse af optagne hunde. Der vil således efter Justitsministeriets opfattelse være et behov for f.eks. at kunne undtage servicehunde og hunde, der benyttes af politiet, hæren, skov- og jagtbetjente, vagtselskaber og lignende, fra kravet om snor, når de færdes i byer og områder med bymæssig bebyggelse.

Uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse og i byer og områder med bymæssig bebyggelse med 1.000 eller færre indbyggere gælder den foreslåede bestemmelse om pligt til at føre hunde i snor ikke. Her gælder imidlertid hundelovens § 3, stk. 4, hvorefter det påhviler besidderen af en hund at drage omsorg for, at hunden ikke strejfer om. Herudover er der i naturbeskyttelsesloven og regler udstedt i medfør heraf udstedt særlige regler for hunde, der færdes på strande, i skove, udyrkede og klitfredede arealer samt på veje og stier i det åbne landskab.

Det fremgår således af naturbeskyttelseslovens § 22, at hunde i perioden 1. april - 30. september skal føres i snor på strandbredder og andre kyststrækninger. Endvidere skal hunde efter samme lovs § 23, stk. 1, § 24, stk. 1, og § 25, stk.1, føres i snor i skove samt på udyrkede og klitfredede arealer. Endvidere fremgår det af § 23, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1314 af 20. november 2006 om offentlighedens adgang til at færdes og opholde sig i naturen (adgangsbekendtgørelsen), at hunde skal føres i snor på private enkeltmandsejede veje og stier. Kommunalbestyrelserne kan endelig i medfør af § 13 i bekendtgørelse nr. 165 af 23. februar 2009 om badevand og badeområder udstede forskrifter angående hundes tilstedeværelse i vandet og på stranden.

I øvrigt indebærer lovforslaget, at hundelovens § 3, stk. 3, ophæves. Efter denne bestemmelse skal en række nærmere opregnede hunderacer, krydsninger af disse racer samt enhver større hund, der efter sin race eller sin karakter kan sidestilles med disse hunde, uden for København, Frederiksberg og Gentofte samt byer med over 15.000 indbyggere føres i bånd eller holdes indelukket eller forsvarligt bundet fra solnedgang til solopgang, dog mindst i tiden fra kl. 18 til kl. 6. Dette gælder dog ikke hunde, der benyttes af politiet, hæren, skov- og jagtbetjente, vagtselskaber og lignende, eller jagthunde, der af en person, der har fuldt herredømme over dem, anvendes til jagt inden for den i jagtloven fastsatte jagttid.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2-5 (hundelovens § 3).

4. Mærkning og registrering af hunde

4.1. Gældende ret

Efter hundelovens § 1, stk. 1, skal besidderen af en hund sørge for, at hunden, fra den er 4 måneder gammel, er mærket og registreret samt bærer Halsbånd forsynet med et skilt, der angiver besidderens navn og adresse.

Justitsministeren kan efter lovens § 1, stk. 2, fastsætte nærmere bestemmelser om mærkning, registrering og gebyr og om udformning af skiltet, jf. stk. 1. Endvidere kan justitsministeren bestemme, at mærknings- og registreringsordningen skal administreres af en eller flere private organisationer, og at besidderen af en hund skal give de nødvendige oplysninger samt indbetale gebyr til disse organisationer.

Justitsministeren har med hjemmel i bl.a. denne bestemmelse udstedt be-

kendtgørelse nr. 1500 af 20. december 2004 om mærkning og registrering af hunde. Bekendtgørelsen er senest ændret ved bekendtgørelse nr. 645 af 25. juni 2009.

Efter bekendtgørelsens § 1, stk. 1, skal besidderen af en hund født efter den 1. januar 1993, sørge for, at hunden er mærket og anmeldt til registrering i Dansk Hunderegister, senest når den er 4 måneder gammel.

Dansk Hunderegister er ansvarlig for registrering af hunde og er en forening, der efter aftale med Justitsministeriet, er stiftet af Dyrenes Beskyttelse, Dansk Kennel Klub, Dyrenes Dags Komité og Den Danske Dyrlægeforening, jf. bekendtgørelsens § 2.

Pligten til at sørge for mærkning og registrering af en hund gælder også ved indførsel af hunde, der er over 4 måneder gamle. Pligten påhviler den, der indfører hunden her i landet, og vedkommende skal sørge for, at hunden inden 4 uger efter indførslen er mærket og anmeldt til registrering, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 2. Ved indførsel af hunde, der er under 4 måneder gamle, påhviler pligten den person, der besidder hunden, når den er 4 måneder gammel.

Der er ikke noget til hinder for, at mærkning og registrering foretages, før hunden er 4 måneder gammel. Besidderen af en hund, der er over 4 måneder gammel, skal opbevare dokumentation for, at hunden er registreret, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 3.

Besidderen skal ved anmeldelse af en hund til registrering give oplysning om navn, adresse, fødselsdato samt telefonnummer. Hundens stambogs- eller kaldenavn, ID-nummer, fødselsdato, køn, race og farve skal endvidere oplyses. Hvis hunden har både et stambogs- og et kaldenavn, skal begge disse navne registreres, jf. bekendtgørelsens § 8, stk. 1, nr. 1 og 2.

Hvis der sker ændringer i de registrerede oplysninger, skal besidderen af hunden inden 4 uger foretage anmeldelse herom til Dansk Hunderegister, jf. bekendtgørelsens § 12, stk. 1. Hvis hunden skifter ejer, påhviler denne pligt erhververen af hunden, jf. bekendtgørelsens § 12, stk. 2.

Efter bekendtgørelsens § 13 kan besidderen af en hund endvidere foretage anmeldelse om hundens død til Dansk Hunderegister.

Dansk Hunderegister er forpligtet til at slette oplysninger om registrering af en hund i Dansk Hunderegister 18 år efter den pågældende hunds fødselsdato. Herudover skal Dansk Hunderegister foretage sletning, hvis der indgives anmeldelse efter § 13, jf. bekendtgørelsens § 14, stk. 1 og 2.

Efter bekendtgørelsens § 14, stk. 3, slettes ved registrering af ændringer de oplysninger, som anmeldelsen om ændring vedrører, bortset fra oplysninger om tidligere ejere. Disse oplysninger slettes i overensstemmelse med stk. 1 og 2, dvs. enten ved anmeldelse om hundens død eller 18 år efter den pågældende hunds fødselsdato.

For registrering af en hund betales 125 kr. til dækning af Dansk Hunderegisters omkostninger ved registreringen, jf. bekendtgørelsens § 3, stk. 1. Betalingen gælder for registrering af hunden i hele dens levetid. Anmeldelse af ændringer i registret er gratis, jf. bekendtgørelsens § 3, stk. 2, jf. §§ 12-13.

Overtrædelse af bekendtgørelsen straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. bekendtgørelsens § 18, stk. 1.

4.2. Justitsministeriets overvejelser

Formålet med mærknings- og registreringspligten i hundelovens § 1 er navnlig at sikre, at en bortløben hund hurtigt kan tilbagegives til besidderen. Herudover er formålet at sikre mere ordnede forhold med hensyn til hundeholdet her i landet. Reglerne bevirker således tillige, at man kan finde frem til den person, der er ansvarlig i tilfælde, hvor en hund har forvoldt skade på et menneske eller et dyr, jf. hundelovens §§ 6 og 8.

Det har tidligere været drøftet at ændre tidspunktet for, hvornår en hund senest skal være mærket og registreret. Justitsministeriet besvarede således i forbindelse med behandlingen af den seneste ændring af hundeloven (lovforslag L 164) et spørgsmål nr. 4 af 26. marts 2003 fra Folketingets Retsudvalg, hvori udvalget bl.a. anmodede om ministerens holdning til en nedsættelse af registreringsalderen fra 4 måneder til 8 uger. Af Justitsministeriets besvarelse fremgår bl.a., at Dansk Hunderegister har udtalt sig imod forslaget, da en nedsættelse af registreringsalderen vil medføre, at også hunde, der eksporteres inden udløbet af 4 måneders fristen for registrering, vil skulle mærkes og registreres, hvilket vil resultere i unødvendige udgifter for opdrætteren. Forslaget vil endvidere indebære

en forøget arbejdsmængde for Dansk Hunderegister i forbindelse med registrering af 1. ejerskifte, som ikke vil blive finansieret af forøgede indtægter for registeret.

Justitsministeriet henviser endvidere i besvarelsen til udvalgsbehandlingen af forslag til lov om ændring af hundeloven fra 1992, hvor Dansk Kennel Klub og Den Danske Dyrlægeforening over for Folketingets Retsudvalg anbefalede, at aldersgrænsen på 2 måneder sættes højere – f.eks. på 4 måneder – da mange hunde på 2 måneder endnu ikke er solgt, hvilket betyder en ændring af ejernavn i registret umiddelbart efter første registrering. I det senere vedtagne lovforslag blev den tidsmæssige grænse, inden for hvilken besidderen af en hund har pligt til at lade hunden mærke og registrere, i overensstemmelse med det anførte fastsat til 4 måneder, jf. § 1, stk. 1, i lov nr. 335 af 14. maj 1992 om ændring af lov om hunde.

Ved brev af 27. februar 2008 har Dansk Hunderegister rettet henvendelse til Justitsministeriet og oplyst, at foreningen har ændret holdning til spørgsmålet om, hvornår hunde senest skal være mærket og registreret.

Dansk Hunderegister finder således nu, at mærknings- og registreringsalderen for hunde bør nedsættes fra 4 måneder til 8 uger. Dansk Hunderegister lægger vægt på, at levering af en hundehvalp efter Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 817 af 22. juli 2004 om overdragelse af hundehvalpe tidligst må ske, når hvalpen er 8 uger. Det vil derfor efter Dansk Hunderegisters opfattelse være hensigtsmæssigt, hvis mærknings- og registreringspligten indtrådte senest samtidig med, at hvalpen kan forlade den besidder, som har haft den i sin varetægt siden fødslen. Det er endvidere Dansk Hunderegisters vurdering, at en nedsættelse af mærknings- og registreringsalderen ikke vil give anledning til væsentligt forøget arbejde i forbindelse med registrering af ændringer i besiddelsesforholdet.

Efter Justitsministeriets opfattelse er det vigtigt, at alle hunde er mærkede og registrerede, således at det kan fastslås, hvem der er besidder af hunden. Det er ikke kun af betydning i forhold til at sikre, at bortløbne hunde hurtigt kan tilbagegives til besidderen. Det sikrer også, at det er muligt at finde frem til den person, der er ansvarlig i tilfælde, hvor en hund har forvoldt skade på et menneske eller et andet dyr, jf. hundelovens § 6 og § 8.

Justitsministeriet er på den baggrund enig med Dansk Hunderegister i, at mærknings- og registreringsalderen for hunde bør nedsættes fra 4 måneder til 8 uger.

Det foreslås derfor, at besidderen af en hund fremover skal sørge for, at hunden, fra den er 8 uger gammel, er mærket og registreret.

Justitsministeriet vil sørge for at foretage de nødvendige ændringer af bekendtgørelsen om mærkning og registrering. Disse regler skal træde i kraft samtidig med denne lov.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1 (hundelovens § 1, stk. 1).

5. Midlertidig frakendelse af retten til at have med dyr at gøre

5.1. Gældende ret

Efter dyreværnslovens § 29, stk. 1, kan den, der ved dom findes skyldig i mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr. Det samme gælder den, der efter tidligere at have gjort sig skyldig i uforsvarlig behandling af dyr på ny findes skyldig i sådan overtrædelse. Overtrædelse af forbudet straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder. Det kan ved dommen i sagen bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

Dyreværnslovens § 29, stk. 2, indeholder særlige regler om generhvervelse af retten til at beskæftige sig med dyr.

Efter dyreværnslovens § 29, stk. 3, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder den, der med kendskab til et forbud efter stk. 1 overlader dyr i en anden persons varetægt, såfremt der herved etableres en tilstand i strid med forbudet.

Dyreværnslovens § 29 giver alene retten mulighed for at træffe afgørelse om rettighedsfrakendelse i forbindelse med, at den pågældende dømmes for mishandling, grovere uforsvarlig behandling af dyr eller et gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr. Retten har efter bestemmelsen således ikke mulighed for at træffe afgørelse om rettighedsfrakendelse under en verserende sag.

Under en verserende sag har politiet imidlertid i medfør af dyreværnslovens §§ 21 og 22 mulighed for at gribe ind over for den ansvarlige for dyret.

Efter dyreværnslovens § 21 kan politiet – hvis et dyr behandles uforsvarligt – således give den ansvarlige for dyret et pålæg om dyrets behandling. I de tilfælde, hvor dyret er sygt eller kommet uheldigt til skade, og det vil medføre unødigt lidelse at lade dyret leve, kan politiet endvidere efter samme bestemmelse i dyreværnsloven give den ansvarlige for dyret pålæg om aflivning af dyret.

Som eksempel på bestemmelsens anvendelsesområde kan nævnes, at retspraksis bl.a. har opretholdt et pålæg fra politiet om, at en gårdejer ikke måtte deltage i den fysiske pasning af gårdens besætning.

Hvis den ansvarlige for dyret ikke efterkommer et behandlingspålæg er politiet efter dyreværnslovens § 22, stk. 1, forpligtet til at sørge for dyrets pasning. Politiet kan i den forbindelse anbringe dyret et andet sted. Har politiet udstedt et aflivningspålæg, der ikke efterkommes, skal politiet sørge for, at dyret aflives.

Hvis forholdene taler for det, kan politiet efter dyreværnslovens § 22, stk. 2, endvidere straks eller senere bestemme, at dyret skal sælges eller aflives. Det fremgår af bestemmelsen, at sådanne særlige forhold kan være dyrets tilstand, udsigten til, at ejeren kan passe dyret igen, og udgiften ved dyrets placering et andet sted.

Under en verserende sag har politiet efter omstændighederne endvidere mulighed for at benytte sig af de almindelige regler i retsplejeloven om beslaglæggelse og således fjerne et dyr fra den person, der er mistænkt for at behandle dyret uforsvarligt.

De nærmere betingelser for beslaglæggelse fremgår af retsplejelovens § 802. Ifølge denne bestemmelse kan politiet bl.a. beslaglægge en genstand, som en mistænkt har rådighed over, hvis den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og der er grund til at antage, at genstanden bør konfiskeres.

Konfiskation foretages af retten, og reglerne herom er fastsat i straffeloven. Det fremgår af straffelovens § 75, stk. 2, at der bl.a. kan ske konfiskation af en genstand, der har været brugt eller bestemt til at bruges ved

en strafbar handling, og genstande, med hensyn til hvilke der i øvrigt er begået en strafbar handling, hvis det anses for påkrævet for at forebygge yderligere lovovertrædelser, eller særlige omstændigheder i øvrigt taler derfor.

Det bemærkes i øvrigt, at straffelovens § 79, stk. 4, indeholder en bestemmelse om midlertidig rettighedsfrakendelse under en verserende straffesag. Denne bestemmelse kan imidlertid ikke anvendes i en sag om frakendelse af retten til at beskæftige sig med dyr, idet dyreværnslovens § 29 har karakter af en særregel, der på området træder i stedet for den almindelige regel i straffelovens § 79, jf. Folketingstidende 1990-91, 2. samling, sp. 759.

Spørgsmålet om midlertidig rettighedsfrakendelse i dyreværnsager har også været drøftet i Folketinget bl.a. i forbindelse med forslag til folketingsbeslutning om mulighed for politiet til at meddele midlertidigt forbud mod at have med dyr at gøre i sager om grov dyremishandling (B 71 af 16. december 2008), jf. Folketingstidende 2008-09, Folketingets forhandlinger, s. 3016 ff.

5.2. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet finder, at den gældende lovgivning allerede giver politiet gode muligheder for at gribe ind over for dyremishandling, grov uforsvarlig behandling og uforsvarlig behandling af dyr, mens en sag herom verserer. Som anført ovenfor under pkt. 5.1. er der således bl.a. mulighed for efter dyreværnslovens §§ 21-22 at udstede et behandlingspålæg eller et aflivningspålæg til den ansvarlige for dyret. Det kan dog ikke ganske udelukkes, at det i visse tilfælde vil kunne være hensigtsmæssigt, at der ved siden af de eksisterende muligheder for at gribe ind bliver åbnet mulighed for, at retten kan træffe afgørelse om midlertidig frakendelse under en sag, som kan resultere i en dom om frakendelse efter dyreværnslovens § 29, stk. 1.

Justitsministeriet finder derfor, at der i dyreværnslovens § 29 bør indsættes en bestemmelse, som giver retten mulighed for – under en verserende sag omfattet af bestemmelsens stk. 1 – at forbyde en person at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr.

En midlertidig frakendelse efter den foreslåede bestemmelse forudsættes alene at ske i de tilfælde, hvor den politimæssige efterforskning er bragt så langt, at der er en rimeligt begrundet mistanke om, at der foreligger et

strafbart forhold som omhandlet i dyreværnslovens § 29, stk. 1. Endvidere forudsættes en midlertidig frakendelse alene at ske, hvis der er en nærliggende fare for, at den pågældende under sagen på ny vil foretage enten dyremishandling, grov uforsvarlig behandling eller uforsvarlig behandling af dyr.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 1 og 2 (dyreværnslovens § 29).

6. Øvrige forslag

Det foreslås, at hundelovens § 7 ophæves.

Efter hundelovens § 7 er det forbudt uden politiets tilladelse at drive erhvervmæssig handel med eller opdræt af hunde. Bestemmelsen er imidlertid overflødig som følge af, at erhvervmæssig handel med og opdræt af dyr efter dyreværnslovens § 18, stk. 1, kun må drives med politidirektørens tilladelse. Det samme gælder for drift af dyrepensioner og dyreinternater samt formidling af dyr. Tilladelsen skal angive, hvilke dyr den omfatter. Tilladelse kan tilbagekaldes, når særlige forhold taler derfor. Dyreværnslovens § 18 vedrører efter sin ordlyd handel med og opdræt af dyr generelt, herunder også hunde.

Det bemærkes, at Folketinget den 29. maj 2009 vedtog en ændring af dyreværnsloven, jf. lov nr. 499 af 12. juni 2009 om ændring af dyreværnsloven (Forbud mod udstilling af ørekuperede hunde, forbud mod reklame for og salg af visse genstande og hold og fremvisning af dyr i cirkus m.v.).

Ændringsloven indebærer bl.a., at bestemmelsen i dyreværnslovens § 18, stk. 1, ændres, således at det fremover vil være fødevareregionerne, der skal meddele tilladelse til drift af bl.a. dyrepensioner. Ændringen træder i kraft den 1. januar 2010.

Endvidere foreslås det, at navnet "Assurandør-Societetet" i hundelovens § 8, stk. 3, ændres til "Forsikring & Pension".

Assurandør-Societetet blev i 1997 lagt sammen med Arbejdsmarkedspensionsrådet (AMPR) under navnet Rådet for Dansk Forsikring og Pension. Den 1. januar 1999 ændredes navnet til Forsikring & Pension.

7. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

[.....]

8. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

9. De administrative konsekvenser for borgere

Med lovforslaget foreslås det, at besiddere af hunde skal sørge for, at hunden, fra den er 8 uger gammel, er mærket og registreret. Forpligtelsen til at mærke og registrere en hund findes imidlertid allerede, dog indtræder forpligtelsen først, når hunden er 4 måneder gammel.

Lovforslaget vil ikke i øvrigt have administrative konsekvenser for borgere.

10. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

11. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

12. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et lovudkast har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Advokatrådet, Alle Dyrs Ret, Daniche, Danmarks Civile Hundeførerforening, Danmarks Jægerforbund, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Blindesamfund, Dansk Breton Klub, Dansk Erhverv, Danske Hundeejeres Landsforening, Dansk Hunderegister, Dansk Industri, Dansk Jagthunde Udvalg, Dansk Kennel Klub, Dansk Racehunde Union, Dansk Ruhår Klub, Dansk Vizsla Klub, Danske Regioner, Den Danske Dommerforening, Den Danske Dyrlægeforening, Den Danske Hundeforening, Det Biovidenskabelige Fakultet v/ Københavns Universitet, Det Dyreetiske Råd, Det Jordbrugsvidenskabelige Fakultet v/ Aarhus Universitet (Foulum), Det Veterinære Sundhedsråd, Dommerfuldmægtigforeningen, Dyrenes Beskyttelse, Dyreværnsforeningen Freja, Dyreværnsorganisationernes Samarbejdsorganisation (DOSO), Dyreværnsrådet, Forbrugerrå-

det, Foreningen af Offentlige Anklagere, Forsikring & Pension, Fællesrepræsentationen for Specialklubber for stående Jagthunde i Danmark, Fødevarestyrelsen, Klubben for Field Trial Spaniels, Kommunernes Landsforening, Korthaarklubben, OASA (Organisation Against the Suffering of Animals) Politiforbundet i Danmark, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Rådet vedrørende hold af særlige dyr, Servicehunde til handicappede, Østre Landsret, Vestre Landsret og samtlige byretter.

13. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, regioner og kommuner	Ingen	
Administrative konsekvenser for stat, regioner og kommuner	Ingen	
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser

I lovforslagets bilag I er de foreslåede bestemmelser sammenholdt med de nugældende bestemmelser.

Til § 1 (Hundeloven)

Til nr. 1 (§ 1, stk. 1)

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at besidderen af en hund fremover skal sørge for, at hunden, fra den er 8 uger gammel, er mærket og registreret.

En nedsættelse af mærknings- og registreringsalderen indebærer, at der skal foretages ændringer i en række af bestemmelserne i Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 1500 af 20. december 2004 om mærkning og registrering af hunde med senere ændringer. Disse ændringer vil blive foretaget, således at de kan træde i kraft senest samtidig med lovens ikrafttræden.

Herudover skal besidderen af en hund sørge for, at hunden, fra den er 4 måneder gammel, bærer halsbånd forsynet med et skilt, der angiver besidderens navn og adresse. Formålet med denne skiltningspligt er at gøre det muligt umiddelbart at se, hvem en hund tilhører i tilfælde, hvor hunden f.eks. er bortløbet eller har voldt skade på en person, ejendom eller andet. Denne del af den foreslåede bestemmelse svarer til den allerede gældende skiltningspligt i hundelovens § 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2-5 (§ 3)

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk.1, 1. pkt.*, er det forbudt i byer og områder med bymæssig bebyggelse med over 1.000 indbyggere at lade hunde færdes på gader, veje, stier eller pladser m.v., der er åbne for almindelig færdsel, uden at de føres i snor.

I lighed med den gældende formulering i hundeloven fremgår det af den foreslåede bestemmelse, at snoren skal være så kort, at hunden kan holdes tæt ind til ledsageren. Heri ligger, at snoren ikke må være så lang, at vedkommende reelt ikke har kontrol over hunden. Det vil ikke være i strid med den foreslåede bestemmelse, at hunden – sådan som der er udbredt praksis for – føres i en såkaldt flexi-line, der i fuld længde kan være adskillige meter lang (f.eks. 5 eller 8 meter). Det bemærkes herved, at sådanne flexi-liner er udstyret med en låsemekanisme, som gør, at hundens besidder har mulighed for at kontrollere hundens færden ved at låse linen i den ønskede længde. Hundens besidder kan således gøre flexi-linen kortere, hvis der er behov for det.

Pligten til at føre hunde i snor gælder i byer og områder med bymæssig bebyggelse med over 1.000 indbyggere. Denne afgrænsning findes allerede i den gældende hundelovs § 3, stk. 1, bortset fra, at antallet af indbyggere ikke indgår. Hvis der undtagelsesvis skulle opstå spørgsmål om

afgrænsningen, forudsættes det, at der tages udgangspunkt i Danmarks Statistiks forståelse af et byområde.

Som grundlag for sin årlige byopgørelse afgrænser Danmarks Statistik et byområde som en sammenhængende bebyggelse. At bebyggelsen er sammenhængende vil ifølge Danmarks Statistik som hovedregel sige, at afstanden mellem husene ikke overstiger 200 meter, medmindre afbrydelsen skyldes offentlige anlæg, kirkegårde og lignende. Det bemærkes, at Danmarks Statistik herudover anvender det kriterium, at den sammenhængende bebyggelse på opgørelsestidspunktet skal have mindst 200 indbyggere. Dette kriterium er som følge af den foreslåede grænse på over 1.000 indbyggere ikke relevant.

Med det foreslåede *stk. 1, 3. pkt.*, åbnes der op for, at kommunalbestyrelsen ved skiltning kan udpege områder, hvor løse hunde er tilladt. Det er dog en forudsætning for, at hundene må færdes løse de pågældende steder, at hunden er ifølge med en person, der har fuldt herredømme over den. Sådanne fritløbsområder findes allerede i dag, f.eks. i Søndermarken i Frederiksberg Have.

Uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse og i byer og områder med bymæssig bebyggelse med 1.000 eller færre indbyggere gælder den foreslåede bestemmelse om pligt til at føre hunde i snor ikke. Her gælder imidlertid hundelovens § 3, stk. 4, hvorefter det påhviler besidderen af en hund at drage omsorg for, at hunden ikke strejfer om. Herudover er der i naturbeskyttelsesloven og regler udstedt i medfør heraf udstedt særlige regler for hunde, der færdes på strande, i skove, udyrkede og klitfredede arealer samt på veje og stier i det åbne landskab.

Det foreslåede *stk. 2* viderefører med redaktionelle ændringer den gældende bestemmelse i hundelovens § 3, stk. 1, 4-7. pkt., hvorefter hunde, der færdes løse på de i stk. 1, 1. pkt., nævnte steder, skal optages af politiet, som underretter besidderen. Er hunden ikke mærket og registreret, fremlyses den. Det gælder dog ikke, hvis hunden bærer skilt som nævnt i § 1, stk. 1. Hvis besidderen ikke inden 3 døgn efter, at underretning eller fremlysning har fundet sted, indløser hunden ved at betale de udgifter, som optagelsen har medført, kan politiet afhænde hunden eller lade den aflive. Et eventuelt overskud ved afhændelsen tilfalder ejeren, hvis han melder sig inden 3 måneder og godtgør sin ret, og ellers statskassen.

Med den foreslåede bestemmelse i *stk. 6* skabes der hjemmel til, at justitsministeren administrativ kan undtage visse hunde fra kravet om, at hunde skal føres i snor, jf. *stk. 1, 1. pkt.*, og om afhændelse af optagne hunde, jf. *stk. 2*.

Der henvises i øvrigt til *pkt. 3* i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6-9 (§§ 6, 6 a, 6 b og 6 c)

Med det foreslåede *stk. 4* udvides politiets muligheder for at gribe ind over for hunde, der har vist sig farlige, idet de har skambidt et uskyldigt menneske eller et dyr. Efter bestemmelsen skal politiet i sådanne situationer træffe afgørelse om aflivning af hunden. Afgørelsen skal træffes uden, at sagen skal forelægges for en hundesagkyndig. Hundens besidder skal heller ikke kunne kræve en sådan undersøgelse.

Ved skambidning forstås at skade slemt ved bid. Skade skal forstås i overensstemmelse med brugen af ordet i straffelovens § 245, *stk. 2*, dog således at skaden kan påføres både mennesker og dyr. Som skade anses bl.a. sår eller flænger, der kræver syning. Skader på et menneske vil almindeligvis have nødvendiggjort lægehjælp eller længere tids sygeleje eller uarbejdsdygtighed, og skader på dyr vil almindeligvis have nødvendiggjort dyrlægehjælp. Hvis det er nødvendigt at aflive det angrebne dyr på grund af dets skader, eller dyret dør i forbindelse med angrebet, vil der ligeledes være tale om skambidning.

Det forudsættes, at aflivning efter den foreslåede bestemmelse ikke skal ske, hvis skambidningen undtagelsesvis er fremkaldt ved et uretmæssigt angreb mod den pågældende hund (eller dens besidder), sådan at hundens adfærd må betragtes som et naturligt selvforsvar eller forsvar af hundens besidder.

Kan skaden ikke kategoriseres som skambidning, eller har der undtagelsesvis været tale om et uretmæssigt angreb på hunden (eller dens besidder), finder den gældende hundelovs § 6, *stk. 2, nr. 1 og 2*, anvendelse. Det vil sige, at politidirektøren, som det er tilfældet i dag, kan træffe afgørelse om, at hunden *enten* skal føres i snor eller mundkurv eller begge dele *eller* skal aflives. Politiet kan i sådanne tilfælde beslutte, at der skal foretages en sagkyndig undersøgelse af hunden. Besidderen af hunden kan tillige kræve, at der foretages en sådan undersøgelse i tilfælde, hvor politiet ikke finder grundlag herfor, jf. § 6 a, *stk. 2*.

For så vidt angår muligheden for at meddele påbud om, at hunden skal føres i snor, bemærkes, at dette fortsat vil være relevant ikke alene for besidderen af hunde, der bor uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse, men også for besidderen af hunde, der bor i byer og områder med bymæssig bebyggelse, og hvor et pålæg om snor vil indebære, at besidderen ikke længere vil kunne lade sin hund løbe uden snor på f.eks. fritløbsområder.

Det foreslås i *stk. 5*, at politiet afholder omkostningerne ved hundens aflivning. Det vil sige også i tilfælde af en aflivning som følge af skambidning efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 3. Politiet kan dog kræve beløbet refunderet af besidderen. Refusionskravet er efter hundelovs § 12 c tillagt udpantningsret. Dette svarer til den nuværende ordning i hundelovens § 6, stk. 5.

Det foreslåede *stk. 6* svarer med en enkelt ændring til den nugældende bestemmelse i § 6, stk. 6, om besidderens forpligtelse til ved en hunds overflytning til en anden politikreds at underrette politiet i denne kreds om et pålæg om snor eller mundkurv. Ændringen består i, at henvisningen til den gældende lovs § 6, stk. 3, der foreslås slettet, er udgået af bestemmelsen.

Det foreslåede *stk. 3* og ændringerne i § 6 *b, stk. 1*, og § 6 *c, stk. 1*, er konsekvensrettelser som følge af de foreslåede ændringer af §§ 3 og 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Ved det foreslåede *stk. 2* videreføres den gældende ordning, hvor en rettidig klage over politiets afgørelse om aflivning af en hund efter § 6, stk. 2, nr. 2, har opsættende virkning, medmindre Rigspolitiet bestemmer andet.

Det foreslås i *stk. 3*, at klage over politiets beslutning om aflivning efter stk. 4 ikke har opsættende virkning, medmindre Rigspolitiet træffer anden afgørelse.

Det forudsættes, at denne adgang for Rigspolitiet til at træffe beslutning om opsættende virkning anvendes i meget begrænset omfang, f.eks. i den situation, hvor det ved et forholdsvis hurtigt gennemsyn af sagens oplys-

ninger, kan konstateres, at betingelserne for at træffe en afgørelse om aflivning som følge af skambidning umiddelbart ikke er opfyldt, og hvor klagesagen derfor meget vel vil kunne få det udfald, at Rigspolitiet omgør sagen til fordel for besidderen af hunden.

Fristen for at klage over en afgørelse om aflivning af en hund truffet af politidirektøren efter enten § 6, stk. 2, nr. 2, eller det foreslåede bestemmelse i stk. 4, er 10 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Hvis klagefristen udløber på en lørdag, søndag, helligdag eller grundlovsdag, forlænges fristen til den følgende hverdag

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 7)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at dyreværnslovens § 18 om tilladelse til erhvervsmæssig handel med og opdræt af dyr m.v. efter sin ordlyd omfatter handel med og opdræt af dyr generelt, herunder også hunde. Hundelovens § 7 bør derfor ophæves.

Der henvises i øvrigt til pkt. 6 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 8, stk. 3)

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at Assurandør-Societetet siden 1999 har heddet Forsikring & Pension.

Der henvises i øvrigt til pkt. 6 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (§ 12, stk. 1)

Ændringerne af § 12, stk. 1, er konsekvensrettelser som følge af de foreslåede ændringer af §§ 3 og 6 og ophævelsen af § 7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2., 3.2. og 6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

*Til § 2
(Dyreværnsloven)*

Til nr. 1-2 (§ 29)

Med det foreslåede stk. 3 får retten mulighed for at forbyde en sigtet eller tiltalt at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr, indtil en sag omfattet af dyreværnslovens § 29, stk. 1, er endeligt afgjort. Det midlertidige forbud kan – ligesom en frakendelse ved dom efter dyreværnslovens § 29, stk. 1 – begrænses til at angå bestemte arter af dyr. Overtrædelse af det midlertidige forbud straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder. Det kan ved kendelsen i sagen bestemmes, at kære ikke har opsættende virkning.

Henvisningen i den foreslåede bestemmelse til dyreværnslovens § 29, stk. 1, indebærer, at den pågældende sag skal omhandle dyremishandling, grov uforsvarlig behandling af dyr eller et gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr. Der kan således ikke i medfør af bestemmelsen ske en midlertidig frakendelse, hvis sagen alene vedrører uforsvarlig behandling af dyr, og den sigtede eller tiltalte ikke tidligere er dømt herfor.

En midlertidig frakendelse efter den foreslåede bestemmelse forudsættes alene at ske i de tilfælde, hvor den politimæssige efterforskning er bragt så langt, at der er en rimeligt begrundet mistanke om, at der foreligger et strafbart forhold som omhandlet i dyreværnslovens § 29, stk. 1. Endvidere forudsættes en midlertidig frakendelse alene at ske, hvis der er en nærliggende fare for, at den pågældende under sagen på ny vil foretage enten dyremishandling, grov uforsvarlig behandling eller uforsvarlig behandling af dyr.

Det følger af den gældende § 29, stk. 3, i dyreværnsloven, at den, der med kendskab til et forbud efter stk. 1, overlader dyr i en anden persons varetægt, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder, hvis der herved etableres en tilstand i strid med forbudet.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen indebærer, at det ligeledes bliver strafbart at overlade dyr i en anden persons varetægt, hvis den pågældende midlertidigt er blevet frakendt retten til at beskæftige sig med dyr efter det foreslåede stk. 3, jf. denne lovs § 2, nr. 1.

Til § 3

Bestemmelsen fastsætter lovens ikrafttrædelsestidspunkt. Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 2010.

Det foreslås endvidere, at forpligtelsen til at lade en hund mærke og registrere, fra den er 8 uger gammel, kun skal gælde for hunde, der er født efter lovens ikrafttræden.

Hunde, der er født før lovens ikrafttræden, dvs. senest den 31. december 2009, skal i overensstemmelse med de hidtidige gældende regler være mærket og registreret senest 4 måneder efter hundens fødsel.

Til § 4

Bestemmelsen fastsætter lovens territoriale anvendelsesområde og indebærer, at loven ikke gælder på Færøerne og i Grønland. Det skyldes, at dyrevelfærd er et hjemmestyreanliggende for Færøerne og et selvstyreanliggende for Grønland.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering

§ 1. Besidderen af en hund skal sørge for, at hunden, fra den er 4 måneder gammel, er mærket og registreret samt bærer halsbånd forsynet med et skilt, der angiver besidderens navn og adresse.

§ 3. I byer og områder med bymæssig bebyggelse er det forbudt at lade hunde færdes på gader, veje, stier eller pladser m.v., der er åbne for almindelig færdsel, uden at de enten føres i bånd eller er i følge med en person, som har fuldt herredømme over dem. En hund anses ikke for at være under ledsagelse, fordi den er under tilsyn fra besidderens bolig eller forretningslokale. Føres hunde i bånd, skal dette være så kort, at hunden holdes tæt ind til ledsageren. Såfremt hunde på de nævnte steder færdes løse uden at være i følge med en person, der har fuldt herredømme over dem, lader politiet dem optage og underretter besidderen. Er hunden ikke mærket og registreret, fremlyses den. Det gælder dog ikke, såfremt hunden bærer skilt som nævnt i § 1, stk. 1. Hvis besidderen

Lovforslaget

§ 1

I lov om hunde, jf. lovbekendtgørelse nr. 259 af 12. april 2005, som ændret ved § 4 i lov nr. 554 af 24. juni 2006 og § 17 i lov nr. 538 af 8. juni 2006, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 1, affattes således:

”Besidderen af en hund skal sørge for, at hunden, fra den er 8 uger gammel, er mærket og registreret. Fra hunden er 4 måneder gammel, skal besidderen af en hund endvidere sørge for, at hunden bærer halsbånd forsynet med et skilt, der angiver besidderens navn og adresse.”

2. § 3, stk. 1 og 2, affattes således:

”I byer og områder med bymæssig bebyggelse med over 1.000 indbyggere er det forbudt at lade hunde færdes på gader, veje, stier eller pladser m.v., der er åbne for almindelig færdsel, uden at de føres i snor. Snoren skal være så kort, at hunden holdes tæt ind til ledsageren. Kommunalbestyrelsen kan dog ved skiltning udpege områder, hvor løse hunde er tilladt, hvis hunden er i følge med en person, der har fuldt herredømme over den.

Stk. 2. Hvis hunde på steder omfattet af stk. 1, 1.pkt., færdes løse, lader politiet dem optage og underretter besidderen. Er hunden ikke mærket og registreret, fremlyses den. Det gælder dog ikke, hvis hunden bærer skilt som nævnt i § 1, stk. 1. Hvis besidde-

ikke inden 3 døgn efter, at underretning eller fremløsning har fundet sted, indløser hunden ved at betale de udgifter, som optagelsen har medført, kan politiet afhænde hunden eller lade den aflive. Et eventuelt overskud ved afhændelsen tilfalder ejeren, hvis han melder sig inden 3 måneder og godtgør sin ret, og ellers statskassen. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om afhændelse af optagne hunde.

Stk. 2. I politivedtægterne kan der optages bestemmelse om, at hunde på de i stk. 1 nævnte steder altid skal føres i bånd, ligesom det af færdselshensyn kan bestemmes, at hovedreglen i stk. 1, 1. pkt., uden for de der nævnte områder skal komme til anvendelse for bestemt angivne veje eller ejendomme.

Stk. 3. Uden for København, Frederiksberg og Gentofte samt byer med over 15.000 indbyggere skal schæferhunde, dobermannpinschere, rottweilere, bulldogge, bokser, newfoundlandere, sct. bernhardshunde, grand danois'er, leonbergere, skotske hyrdehunde, broholmere, mynder, dalmatinere, hønsehunde (tysk korthår, pointer, setter, griffon), krydsninger af disse racer samt enhver større hund, der efter sin race eller sin karakter kan sidestilles med de nævnte hunde, føres i bånd eller holdes indelukket eller forsvarligt bundet fra solnedgang til solopgang, dog mindst i tiden fra kl. 18 til kl. 6. Bestemmelserne gælder ikke hunde, der benyttes af politiet, hæren, skov- og jagtbetjente, vagtselskaber o. lign., eller jagthunde, der af en person, der har fuldt herredømme over dem, anvendes til jagt inden for den i jagtloven fastsatte jagttid.

Stk. 4. Uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse påhviler det besidderen af en hund at drage

ren ikke inden 3 døgn efter, at underretning eller fremløsning har fundet sted, indløser hunden ved at betale de udgifter, som optagelsen har medført, kan politiet afhænde hunden eller lade den aflive. Et eventuelt overskud ved afhændelsen tilfalder ejeren, hvis vedkommende melder sig inden 3 måneder og godtgør sin ret, og ellers statskassen.

3. § 3, *stk. 3*, ophæves.

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 3-5.

4. I § 3, *stk. 4*, der bliver stk. 3, ændres ”byer og områder med bymæssig bebyggelse” til: ”områ-

omsorg for, at den ikke strejfer om.

Stk. 5. Løsgående glubske hunde må ikke uden politiets tilladelse anvendes til bevogtning af pladser.

Stk. 6. Under ganske særlige omstændigheder kan politiet tillade, at bestemmelserne i stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, samt de i medfør af stk. 2 udfærdigede politivedtægter fraviges for et begrænset tidsrum.

§ 6. Det påhviler besidderen af en hund at træffe de foranstaltninger, der efter forholdene må anses påkrævet for at forebygge, at hunden volder andre skade.

Stk. 2. Hvis en hund har forvoldt skade på et menneske eller anden væsentlig skade eller der i øvrigt er grundlag for at antage, at den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser, kan politimesteren, i København politidirektøren,

- 1) give besidderen pålæg om, at hunden, når den ikke holdes indelukket, skal føres i snor eller være forsynet med forsvarlig mundkurv eller begge dele, eller
- 2) træffe afgørelse om at lade hunden aflive.

Stk. 3. Politimesteren, i København politidirektøren, kan give besidderen pålæg som nævnt i stk. 2, nr. 1, hvis hunden har for vane at forulempe mennesker eller dyr ved på gader, veje, stier eller pladser m.v., der er åbne for almindelig færdsel, at fare imod dem eller forfølge dem eller at forulempe husdyr i ejendom eller på mark.

Stk. 4. Hvis et pålæg efter stk. 2, nr. 1, eller stk. 3 overtrædes, kan politimesteren, i København politidirektøren, træffe afgørelse om at lade hunden aflive.

Stk. 5. Politimesteren, i København politidirektøren, afholder omkostningerne ved at lade en hund aflive, jf. stk. 2, nr. 2, eller

der omfattet af stk. 1, 1.pkt.,”.

5. § 3, stk. 6, der bliver stk. 5, affattes således:

”*Stk. 5.* Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at visse hunde undtages fra kravet om, at hunde skal føres i snor, jf. stk. 1, 1.pkt., og om afhændelse af optagne hunde, jf. stk. 2.

6. § 6, stk. 3-6, affattes således:

”*Stk. 3.* Hvis et pålæg efter stk. 2, nr. 1, overtrædes, kan politidirektøren, træffe afgørelse om at lade hunden aflive.

Stk. 4. Hvis en hund har skambidt et menneske eller et dyr, skal politiet lade hunden aflive.

Stk. 5. Politidirektøren afholder omkostningerne ved at lade en hund aflive, jf. stk. 2, nr. 2, eller stk. 3 eller 4, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.

Stk. 6. Overflyttes hunden til en anden politikreds, skal besidderen underrette politiet i denne om et pålæg udstedt efter stk. 2, nr. 1.”

stk. 4, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.

Stk. 6. Overflyttes hunden til en anden politikreds, skal besidderen underrette politiet i denne om et efter stk. 2, nr. 1, eller stk. 3

§ 6 b. Politiet kan beslutte at anbringe hunden i pension, indtil der er truffet afgørelse efter § 6, stk. 2, nr. 2 eller stk. 4, om aflivning af hunden, og hvis der træffes afgørelse om, at hunden skal aflives, indtil afgørelsen kan fuldbyrdes.
Stk. 2-4

§ 6 c. Fristen for at klage over en afgørelse truffet af politimesteren, i København politidirektøren, efter § 6, stk. 2, nr. 2, eller stk. 4, er 10 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Hvis klagefristen udløber på en lørdag, søndag, helligdag eller grundlovsdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Stk. 2. Rettidig klage har opsættende virkning, medmindre justitsministeren bestemmer andet.

§ 7. Det er forbudt uden politiets tilladelse at drive erhvervmæssig handel med eller erhvervmæssig opdræt af hunde.

§ 8. Besidderen af en hund er forpligtet til at erstatte den skade, hunden forvolder. Oplyses det, at den skadelidende har medvirket til skaden, kan erstatningen dog nedsættes eller helt bortfalde.

Stk. 2. Det påhviler besidderen af

7. I § 6 b, stk. 1, og § 6 c, stk. 1, ændres ”eller stk. 4” til: ”eller stk. 3 eller 4”.

8. § 6 c, stk. 2, ophæves og i stedet indsættes:

”*Stk. 2.* Rettidig klage over en afgørelse truffet af politidirektøren efter § 6, stk. 2, nr. 2, eller stk. 3, har opsættende virkning, medmindre Rigspolitiet træffer anden afgørelse.

Stk. 3. Rettidig klage over en afgørelse truffet af politidirektøren efter § 6, stk. 4, har ikke opsættende virkning, medmindre Rigspolitiet træffer anden afgørelse.

9. § 7 ophæves.

en hund at holde den ansvarsforsikret. Forsikringsselskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte for erstatning efter stk. 1. Undtaget fra forsikringspligten er hunde, der holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller kommuner.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter efter forhandling med Assurandør-Societetet nærmere regler til gennemførelse af bestemmelserne i stk. 2.

§ 12. Med bøde straffes den, der overtræder § 1, stk. 1, § 2, § 3, stk. 1, 1.-3. pkt., § 3, stk. 3-5, § 5, § 6, stk. 1 eller 6, § 7, § 8, stk. 2, eller et i medfør af § 4 eller § 6, stk. 2 eller 3, givet pålæg.

10. I § 8, *stk. 3*, ændres "Assurandør-Societetet" til "Forsikring & Pension".

11. § 12, *stk. 1*, affattes således:
"Med bøde straffes den, der overtræder § 1, stk. 1, § 2, § 3, stk. 1, § 3, stk. 3 eller 4, § 5, § 6, stk. 1 eller 6, § 8, stk. 2, eller et pålæg udstedt i medfør af § 4 eller § 6, stk. 2.

§ 2

I dyreværnsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1343 af 4. december 2007, som ændret ved lov nr. 499 af 12. juni 2009 og § 1 i lov nr. 500 af 12. juni 2009, foretages følgende ændring:

§ 29. Den, der ved dom findes skyldig i mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr, kan ved dommen for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr. Det samme gælder den, der efter tidligere at have gjort sig skyldig i uforsvarlig behandling af dyr på ny findes skyldig i sådan overtrædelse. Forbuddet kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr. Overtrædelse af forbuddet straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Stk. 2. Er retten til at beskæftige sig med dyr frakendt for længere tid end 2 år efter stk. 1 eller efter en

tidligere lov, kan spørgsmålet om generhvervelse af retten inden frakendelsestidens udløb indbringes for domstolene. Indbringelsen sker efter reglerne i straffelovens § 78, stk. 3, og kan tidligst finde sted, når der er forløbet 2 år af frakendelsestiden. Retten kan kun tilbagegives, når ganske særlige omstændigheder foreligger. Har vedkommende tidligere været frakendt retten til at beskæftige sig med dyr, kan generhvervelse inden frakendelsestidens udløb kun ske rent undtagelsesvis og tidligst, når der er forløbet 5 år.

Stk. 3. Med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder straffes den, der med kendskab til et forbud efter stk. 1 overlader dyr i en andens varetægt, såfremt der herved etableres en tilstand i strid med forbuddet. § 28, stk. 9, finder tilsvarende anvendelse.

1. I § 29 indsættes som *stk. 4*:

”Stk. 4. Retten kan under behandlingen af de i stk. 1 nævnte sager ved kendelse udelukke den pågældende fra at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr, indtil sagen er endelig afgjort. Udelukkelsen kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr. Det kan ved dommen i sagen bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2010.

Stk. 2. § 1, nr. 1, 1. pkt., i lov om hunde, so
m affattet ved denne lovs § 1, nr. 1, omfatter hunde, der er født efter lovens ikrafttræden.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

